ДОБРАЯ ВЕСТКА Ў ТВАІМ ДОМЕ!

Каталіцкі ВЕСНІК

№3 (48) сакавік 2015 год

CATHOLICNEWS.BY

Кардынал П'етра Паралін з прэм'ер-міністрам Беларусі Андрэем Кабяковым ля Дома ўрада ў Мінску. *Фота Аляксандры Шчыглінскай, catholic.by*

Дзяржсакратар Апостальскай Сталіцы наведаў Беларусь

Пакуль беларускія вернікі з надзеяй чакаюць прыезду Святога Айца, другі раз за гісторыю незалежнасці нашу краіну наведаў Дзяржаўны Сакратар Папы Рымскага. З 12 да 15 сакавіка 2015 года ў Беларусі з афіцыйным візітам знаходзіўся кардынал П'етра Паралін.

■ **а. Зміцер Чарнель**, *рэдэмптарыст*

Візіт адбыўся па запрашэнні беларускіх уладаў на фоне паляпшэння адносінаў паміж беларускай дзяржавай і еўрапейскімі краінамі, а таксама пасля нядаўніх крытычных выказванняў прадстаўнікоў улады у бок Каталіцкага Касцёла ў Беларусі.

Паводле думкі аналітыкаў, беларускія ўлады разлічваюць на падтрымку Ватыкана ў дыпламатычнай сферы ў працэсе нармалізацыі адносін з Захадам. Каталіцкі ж бок разлічвае на садзейнічанне ў стварэнні каталіцкай вышэйшай навучальнай установы, а таксама на пэўныя зрухі ў падпісанні канкардату з дзяржавай, якія вызначыць юрыдычныя аспекты ўзаемадзеяння паміж дзяржавай і Касцёлам.

Працяг на стар. 2

Што Касцёл кажа пра курэнне?

Чытайце на старонцы 3

Нужно ли бояться одиночества? И как с ним справиться?

Чытайце на старонцы 6

Колькі часу беларусы прысвячаюць Богу?

Чытайце на старонцы 5

Дзяржсакратар Апостальскай Сталіцы наведаў Беларусь

Пачатак на старонцы 1

Беларуская моладзь дзякуе кардыналу П'етра Параліну за візіт.
Фота Марыны Сінкевіч

Усе кажуць пра магчымы прыезд Папы ў Беларусь

Адбыліся сутрэчы ватыканскага іерарха з Прэзідэнтам Беларусі, прэм'ер-міністрам, старшынёй Савета Рэспублікі, міністрам замежных спраў. Падчас сустрэчы Дзяржсакратара з прэм'ер-міністрам Беларусі Андрэй Кабякоў адзначыў, што ў краіне разглядаюць яго візіт як сведчанне гатоўнасці Святога Пасада да актывізацыі супрацоўніцтва з Беларуссю, і ўрад надае вялікае значэнне развіццю сяброўскіх адносін з Ватыканам ва ўсіх сферах. Прэм'ер-міністр заўважыў, што "беларускія вернікі з нецярпеннем чакаюць візіту Пантыфіка". Таксама старшыня Савета Рэспублікі Міхаіл Мясніковіч выказаў пажаданне, каб візіт кардынала П'етра Параліна ў Беларусь, дыялог на найвышэйшым узроўні спрыяў таму, каб адбыўся візіт у нашу краіну Папы Францішка.

Прэзідэнт Беларусі Аляксандр Лукашэнка ў сваёй размове з кардыналам паведаміў пра чаканні беларускіх уладаў адносна развіцця Каталіцкага Касцёла ў Беларусі: "Мы хацелі б, каб у Царкве працавала больш мясцовых каталіцкіх святароў. (...) Таму і будаўніцтва ў Беларусі і прадстаўніцтва Ватыкана, і адукацыйнай акадэміі было маёй ініцыятывай".

Па выніках сустрэч з прадстаўнікамі ўлады Дзяржсакратар-кардынал П'етра Паралін падчас прэс-канферэнцыі ў Мінску 14 сакавіка 2015 г. адзначыў, што каталіцкая супольнасць Беларусі заслугоўвае візіту Папы Францішка. "Я думаю, што гэта пажаданне заслугоўвае задавальнення, як з улікам таго досведу пакутаў, які перанесла каталіцкая супольнасць Беларусі, так і з улікам яе ўкладу ў станаўленне, аднаўленне і развіццё рэлігійнага жыцця ў Беларусі", – сказаў ватыканскі іерарх.

Кардынал Паралін падкрэсліў, што акрамя жадання самой каталіцкай супольнасці Беларусі, запрашэнні адносна візіту Папы Францішка паступілі таксама ад усіх галінаў дзяржаўнай улады. "Гэта запрашэнне і жаданне ўбачыць Папу Францішка на беларускай зямлі было агульным элементам маіх сустрэч у дзяржаўных органах", – дадаў ён.

Што з канкардатам?

Кажучы пра тое, на якім этапе цяпер знаходзіцца падрыхтоўка канкардату паміж Беларуссю і Ватыканам, кардынал адзначыў: "Падрыхтоўка канкардату ў дарозе". Гэтае пытанне, па словах іерарха, абмяркоўвалася таксама падчас яго сустрэч у дзяржаўных органах Беларусі.

Вечарам 14 сакавіка 2015 г. Дзяржсакратар Яго Святасці Папы Францішка прыбыў на велікапоснае начное чуванне моладзі. Кардынал Паралін здзіўляўся, усміхаўся, апладзіраваў, уважліва слухаў моладзь – будучае Касцёла. Як паведамляе Беларуская служба Ватыканскага радыё, маладым вернікам удалося задаць некалькі пытанняў прадстаўніку Папы Францішка: напрыклад, пра будаўніцтва каталіцкай акадэміі і, вядома, пра візіт Пантыфіка ў Беларусь. Іерарх, адказваючы жартам пра перспектыву прыезду Папы, адзначыў, што жаданню моладзі Святы Айцец не здолее супрацьстаяць.

Трэба змагацца за сваю веру

Падчас Святой Імшы 15 сакавіка 2015 г. у мінскім архікатэдральным саборы Найсвяцейшай Панны Марыі Кардынал Паралін закрануў шэраг блізкіх беларускаму сэрцу тэмаў у сваёй гаміліі. У яе тэксце іерарх запэўніў, што Папа вельмі жадаў бы быць сярод беларускіх вернікаў, але пакуль пэўныя абставіны не дазваляюць гэтага зрабіць, ён скіраваў сюды свайго пасланніка.

"Папа добра ведае, што вас вельмі шмат у гэтай краіне, і што ў вашай гісторыі былі па-сапраўднаму складаныя моманты. Яшчэ зусім нядаўна святары дэпартаваліся, касцёлы разбураліся, супольнасці разганяліся, у той час як добра арганізаваная і настойлівая прапаганда намагалася выкрасліць з сэрцаў вернікаў вобраз Божы. Не ведалі, што гэты вобраз нельга выкрасліць, таму што ён быў глыбока ўпісаны рукой самога Бога", – падкрэсліў кардынал Паралін.

Пасланнік Святога Айца заклікаў беларускіх вернікаў працягваць змагацца за сваю веру – змагацца супраць маленькіх ідалаў, якія хочуць заняць месца Бога: ілюзіі лёгкага абагачэння, страты адчування дабра і зла, абыякавасці, хаджэння ў касцёл толькі праз звычку, усведамлення сябе каталікамі толькі як этнічнай ідэнтычнасці, жыцця без сэнсу, без мэты і без напрамку, праслаўлення Бога вуснамі, а не сэрцам.

Візіт высокага прадстаўніка Каталіцкага Касцёла завяршыўся, а каталіцкая супольнасць нашай краіны з надзеяй верыць у тое, што гэтая падзея адкрые новыя перспектывы для жыцця веры і магчымасці рэалізаваць духоўныя патрэбы беларускага народа. Прыезд жа Святога Айца стане не толькі візітам ветлівасці, а сапраўдным сведчаннем таго, што "на Беларусі Бог жыве".

У Вялікі Чацвер Папа Францішак абмые ногі вязням

У Вялікі Чацвер, 2 красавіка, Пантыфік узначаліць святую Імшу Вячэры Пана ў рымскай турме "Рэбібія". Эўхарыстыя адбудзецца ў касцёле новага комплексу гэтай пенітэнцыярнай установы.

У ёй прымуць удзел многія зняволеныя – як мужчыны, так і жанчыны. Дванаццаці з іх Папа Францішак абмые ногі, згодна з абрадам, уласцівым гэтай літургіі.

Традыцыю цэлебрацыі святой Імшы Вячэры Пана ў адной з турмаў, бальніц ці прытулкаў для бедных і выкінутых на ўзбочыну сацыяльнага жыцця Папа Францішак прынёс са свайго душпастырскага досведу служэння ў якасці арцыбіскупа Буэнас-Айрэса. У папярэднія два гады свайго пантыфікату ён цэлебраваў гэту літургію ў рымскай калоніі для непаўналетніх "Casal del Marmo" і ў сацыяльным цэнтры "Santa Maria della Provvidenza", у якім пражываюць пажылыя асобы і людзі з абмежаванымі магчымасцямі.

Папа Францішак стане трэцім Пантыфікам, які наведае рымскую турму "Рэбібія". У 1983 г. тут быў св. Ян Павел II, а ў 2011 г. – Папа Бэнэдыкт XVI.

Ватыканскае радыё

Як правільна сказаць па-беларуску: "Якая заўтра будзе пагода?" ці "Якое заўтра будзе надвор'е?"

У моўнай практыцы, асабліва ў вуснай камунікацыі, мы часта сутыкаемся з абедзвюма вынесенымі ў загаловак канструкцыямі. Але ці можна іх ужываць паралельна? Ці аднолькавае значэнне маюць згаданыя пытальныя сказы? Паспрабуем разабрацца.

Юрась Бабіч, *кандыдат філалагічных навук*

Згодна з "Тлумачальным слоўнікам беларускай мовы" (ТСБМ), *пагода* – "стан атмасферы ў данай мясцовасці". Сухая пагода. Марозная пагода (Т. 3, 1979. – с. 496). *Надвор'е* – "стан атмасферы ў пэўны час у пэўным месцы". Добрае надвор'е. Дрэннае надвор'е. Зводка надвор'я. (Тамсама, с. 234). Як бачна, у выдадзеным трыццаць пяць гадоў таму назад слоўніку па сутнасці не робіцца семантычнага размежавання гэтых двух слоў. Дарэчы, і ў "Беларускарасійскім слоўніку" М. Байкова і С. Некрашэвіча (1925 г.) чытаем тое ж самае: *"Надвор'е – пагода"* (с. 178). Але гэты факт не павінен уводзіць у зман шараговага карыстальніка нашай мовы.

У сучаснай маўленчай практыцы выразна акрэслілася сэнсавае адрозненне назоўнікаў *пагода* і *надвор'е*. *Пагода* – гэта выключна станоўчая характарыстыка стану атмасферы ў канкрэтным месцы і ў канкрэтны час. Пагода, іншымі словамі, не можа быць кепская, як і не патрабуе ніякіх удакладненняў ці эпітэтаў. Таму нельга сказаць, напрыклад, *добрая пагода, дрэнная пагода, сонечная пагода.* Мы проста канстатуем: На дварэ сёння пагода; Заўтра таксама будзе пагода, маючы на ўвазе добрае, цёплае, сонечнае надвор'е. Гэта пацвярджаецца і вытворнымі ад слова *пагода* лексемамі. Звернемся зноў да ТСБМ (Т. 3, с. 496): *Пагодлівы, пагодны* – "добры, ясны, цёплы". Пагодзіцца – "рабіцца пагодлівым" (*Дзень раздумаў пагодзіцца, і светлаватыя хмары віселі над ракой.* Уладзімір Караткевіч). Або яшчэ *распагодзіцца* – "стаць ясным, пагодным". *Было зусім ціха. Распагодзілася.* Якуб Колас (ТСБМ, Т.4, с. 657).

Праф.П.Сцяцкозвяртае ўвагу, што і "ўстойлівыя выслоўі, прымаўкі маюць слова *пагода* толькі з значэннем "добрае надвор'е": *Дым слупамі на пагоду падымаецца ўгару. Чакаць з мора пагоды. Хто дажджом косіць, той пагодаю сушыць"* (Сцяцко П. Культура мовы. – Мінск, 2002. – с. 134).

Назоўнік *надвор'е*, наадварот, патрабуе ў кантэксце адпаведнага азначэння, калі, зразумела, не выступае ў якасці загалоўка, а характарызуе "стан атмасферы ў пэўны час". Гэта значыць, мы можам сказаць *Сонечнае надвор'е; Дажджлівае надвор'е; Марознае надвор'е* і г.д. Але для абазначэння няспрыяльнага стану атмасферы таксама выкарыстоўваюцца і лексемы *непагода* або *непагадзь*. Можна сказаць: *На дварэ непагадзь* або *Заўтра зноў абяцаюць непагоду.* Прыгадаем тут і купалаўскія радкі: *"Не гудзі так, восень, непагодай дзікай".*

Такім чынам, слова *пагода* можа выкарыстоўвацца толькі для характарыстыкі яснага, сонечнага, цёплага надвор'я і не мае пры сабе ніякіх прыметнікаўазначэнняў. А назоўнік *надвор'е* пры апісанні канкрэтнага стану атмасферы абавязкова ўдакладняецца адпаведнымі эпітэтамі. Таму і пытанне мы мусім задаваць так: "Якое заўтра будзе надвор'е?" або "Ці будзе заўтра пагода?"

Што Касцёл кажа пра курэнне?

“Хвала Хрысту! Мяне цікавіць пытанне курэння і як з ім змагацца?”
Ян

На пытанне адказвае а. Аркадзь Куляха OCD:

– Пытанне пра курэнне і спосабы змагання з ім даволі складанае і закранае некалькі аспектаў жыцця чалавечай асобы: фізіялагічны, маральны, псіхалагічны і духоўны. Напачатку паспрабуем высветліць прыроду курэння, даць маральную ацэнку гэтай з'явы, каб пазней прапанаваць нейкія практычныя парады.

Сутнасць курэння

Курэнне – гэта адна з найбольш распаўсюджаных залежнасцяў сучаснага чалавека. Паводле агульнадаступных дадзеных, гэтая праблема датычыць больш за мільярд сясцёр і братоў чалавечай сям’і ва ўсім свеце. Тытунь вядомы ад стагоддзяў, аднак на працягу гісторыі змяняліся формы і спосабы выкарыстання гэтай расліны. Найбольш распаўсюджаная форма ўжывання тытуню – гэта яго курэнне ў выглядзе цыгарэтаў, сігараў ці люлькі. Хутка пасля з’яўлення тытуню ў Еўропе былі напісаныя першыя трактаты пра яго шкоднасць, а Папа Інакенцій X у 1650 годзе забараніў вернікам курыць тытунь.

Навуковыя даследаванні даказалі адмоўны ўплыў на здароўе чалавека рэчываў, якія ўтрымлівае дым тытуню. Сучасная медыцына бачыць у курэнні прычыну розных хваробаў, у тым ліку анкалагічных. Зрэшты, не трэба быць навукоўцам ці медыкам, каб заўважыць дрэнныя наступствы курэння, пачынаючы хоць бы ад эстэтычных, такіх, як непрыемны пах, жоўтыя пальцы і зубы, ці ўрэшце – змену колеру твару, голасу, праблемы з сэрцам і фізічнай актыўнасцю. Трэба дадаць, што курэнне, якое робіць чалавека залежным, не толькі нішчыць здароўе самога курца, але і шкодзіць тым, хто побач. Да таго ж і шмат каштуе. Тым не менш, памеры гэтай з’явы вельмі вялікія і датычаць людзей амаль усіх узростаў па ўсім свеце. Дзякуй Богу, сёння веды пра шкоднасць курэння шырока распаўсюджаныя, і яно становіцца ўсё больш нямодным.

Маральная ацэнка курэння

Курэнне тытуню трэба разглядаць у плане разважання пра пятую запаведзь: “Не забівай!” Паводле навучання Касцёла, гэтая запаведзь забараняе не толькі прамое забойства, знішчэнне жыцця невінаватага чалавека, але і неапраўданую рызыку для здароўя і жыццё ў стане небяспекі. Катэхізіс Каталіцкага Касцёла ў нумары 2290 вучыць пра цноту памяркоўнасці, якая робіць чалавека здольным пазбегнуць усялякіх злоўжыванняў адносна ежы, алкаголю, тытуню і лекаў. Святое Пісанне хоць не кажа нічога пра курэнне непасрэдна, але падае прынцыпы, якія могуць асвятліць пастаўленую праблему. Святы Павел навучае: *“Усё мне можна, але не ўсё карысна. Усё мне можна, але нічым не дам сябе зняволіць”* (1 Кар 6, 12). Чалавек, які ўцягваецца ў курэнне, дарэчы, па сваёй віне і добраахвотна, паступова трапляе ў залежнасць, якую, без сумненняў, можам назваць нейкай формай зняволення, няхай не самага вялікага, аднак зняволення, бо з цягам часу курэц адчувае моцную патрэбу курыць як на фізіялагічным, так і на псіхалагічным узроўнях. Курэнне нельга лічыць карысным, бо яно шкоднае для духу і цела, у якім Апостал Народаў заклікае да праслаўлення Бога: *“Праслаўляйце Бога ў целе вашым”* (1 Кар 6, 20). Таксама ў агульны прынцып, пададзены святым Паўлам: *“Ці ясце, ці п’яце, ці нешта робіце, – усё рабіце на славу Божую”* (1 Кар 10, 31) не ўпісваецца курэнне.

Як было сказана вышэй, Катэхізіс не забараняе курэнне, але патрабуе ад вернікаў памяркоўнасці і заклікае пазбягаць злоўжывання. Вопыт вучыць, што нават “памяркоўнае” ўжыванне тытуню часцей за ўсё вядзе да залежнасці. З пункту гледжання маральнай тэалогіі, звычка, гэта значыць залежнасць, памяншае адказнасць за дрэнны чын. Таму асоба, якая імкнецца кінуць курэнне, не мае цяжкага граху і не абавязана спавядацца перад кожным прыняццем Святой Камуніі. **Курэнне не можа стаць цяжкім грахом, калі хтосьці курыць, напрыклад, у часе сур’ёзнай хваробы, у прысутнасці іншых людзей, у дзяцінстве ці падлеткавым узросце.** Асабліва неразважлівым і грахоўным ёсць курэнне маці, бацькі і родных, якія чакаюць дзіця. Грахом трэба лічыць вучэнне і ўцягванне іншага чалавека ў такую залежнасць.

Змаганне з курэннем

Нікацінавая залежнасць датычыць значнай часткі людзей рознага стану, узросту, розных прафесій і пакліканняў. Змаганне з залежнасцю ад нікаціну – гэта складаны працэс, які патрабуе ад чалавека не толькі ведаў ці свядомасці, але перадусім рашучасці і моцнай волі. Трэба памятаць, што нікацінавая залежнасць фарміруецца вельмі хутка: дастаткова выкурыць некалькі цыгарэтаў, каб пазней адчуваць патрэбу ізноў курыць. У сувязі з гэтым чалавек, які жадае кінуць курэнне, павінен памятаць, што гэта звязана з пэўным цярпеннем на ўзроўні і фізіялагічным, і псіхалагічным. Дзеля змагання з гэтай залежнасцю патрэбна добра падрыхтавацца: знайсці адпаведныя заняткі, упарадкаваць сваё эмацыянальнае жыццё, моцна хацець жыць без цыгарэты ды пазбягаць магчымасці курыць. Верніку больш чым практыкаванне моцнай волі, якое вельмі важнае, дапамагае давер Пану Богу: менавіта Ён можа перамагчы чалавечую слабасць. Вернікі, якія кінулі курэнне, сведчаць, што дапамагла ім шчырая, даверлівая малітва, розныя навэны, у тым ліку Пампейская, удзел у духоўных практыкаваннях, наведванне святых месцаў ці малітвы святароў пра вызваленне, асабліва харызматычных. Свядомы, поўны веры і даверу ўдзел у Святой Імшы, частае прыняцце Найсвяцейшага Цела Пана, споведзь, малітоўная і маральная падтрымка з боку супольнасці, родных і сяброў, а таксама асабісты сур’ёзны падыход да праблемы – гэта надзейная дарога да поўнага вызвалення ад нікацінавай ды іншых залежнасцяў.

Варта ўсвядоміць сабе патрэбу пастаянна ці то прыватна, ці падчас розных літургічных цэлебрацый узносіць да Бога малітвы аб вызваленні нашых сясцёр і братоў ад усялякіх залежнасцяў.

Ліст абурэння

Я, стары вернік-католік, таксама абураны заявамі спадара Гулякі. Прыведзеныя ім выпадкі парушэнняў бязадрасныя. Гэта вядомыя нам выступленні даўніх часоў. А назваць сябе ксяндзом можа ўсякі парушальнік.

Ксяндзы з Польшчы нам вельмі дапамаглі і працягваюць дапамагаць. У нас, у Віцебску, да 1937 года было 7 касцёлаў. А потым іх узарвалі. Мы жылі без веры і за 70 гадоў зразумелі, да чаго гэта прывяло.

Цяпер пачалі навяртацца да Бога. Святароў давялося запрашаць з Польшчы, таму што яны блізкія нам па мове і побыце, а галоўнае – па веры. Ксяндзы, якія згадзіліся працаваць у нас, вельмі адданыя нашай хрысціянскай веры. Яны не пабаяліся, што ўмовы жыцця і побыту нельга параўнаць з польскімі. Сярод іх многія будаўнікі, прарабы, архітэктары. Напрыклад, у нас, у Віцебску, толькі дзякуючы ўмеласці і таленту ксяндза Тадэвуша Кахановіча змаглі з непатрэбных гораду развалін, фактычна з нуля адбудаваць два такія добраўпарадкаваныя і прыгожыя касцёлы. Хоць улады і выслалі з Беларусі ксяндза Тадэвуша, але пабудаваныя ім касцёлы засталіся нашым дзецям і ўнукам.

Мы, вернікі, будзем доўга ўдзячныя за яго намаганні і працу для нас. Мы ўсе бачылі, як ён гэтыя 10 гадоў завіхаўся на будоўлі цэлымі днямі ў ботах і ў будаўнічай вопратцы, сам працаваў і падказваў будаўнікам і вернікам, якія дапамагалі. Ён быў майстрам з залатымі рукамі: і цесляром, і ўкладчыкам пліткі на падлогі і сцены, і ўмеў многае-многае іншае, што патрэбна для ўзвядзення такога будынка.

Мы дзякуем Пану Богу, а таксама братняму славянскаму народу-суседу, за тое, што быў у нас такі таленавіты святар.

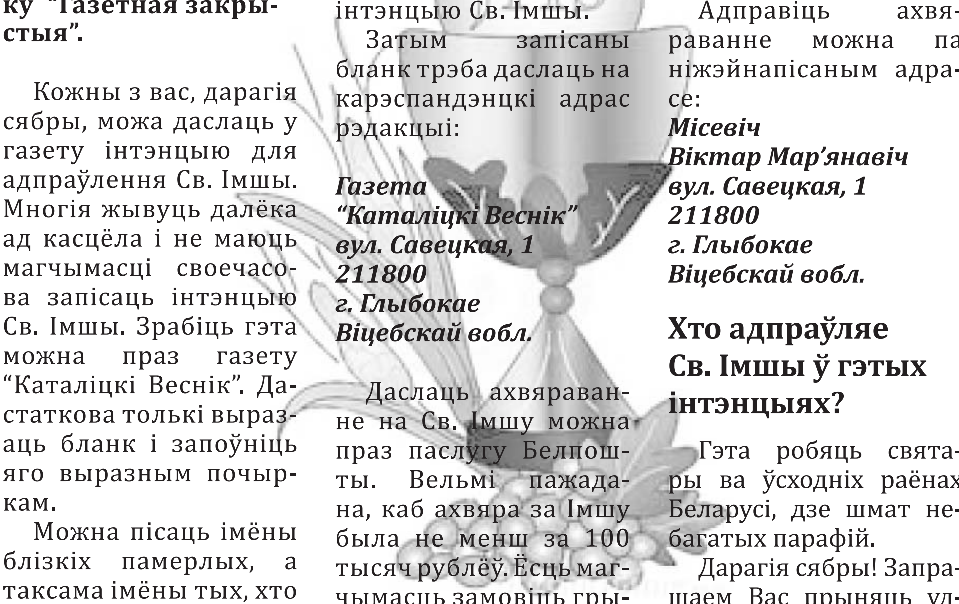
Віталь Леановіч,
г. Віцебск,
парафія Святога Духа

Газетная закрыстыя

Памятаючы пра просьбы нашых чытачоў, мы працягваем нашу рубрыку “Газетная закрыстыя”.

Кожны з вас, дарагія сябры, можа даслаць у газету інтэнцыю для адпраўлення Св. Імшы. Многія жывуць далёка ад касцёла і не маюць магчымасці своечасова запісаць інтэнцыю Св. Імшы. Зрабіць гэта можна праз газету “Каталіцкі Веснік”. Дастаткова толькі выразаць бланк і запоўніць яго выразным почыркам.

Можна пісаць імёны блізкіх памерлых, а таксама імёны тых, хто патрабуе ласкі здароўя ці навяртання. Адзін запоўнены бланк абазначае адну асобную інтэнцыю Св. Імшы.

Затым запісаны бланк трэба даслаць на карэспандэнцкі адрас рэдакцыі:

Газета
“Каталіцкі Веснік”
вул. Савецкая, 1
211800
г. Глыбокае
Віцебскай вобл.

Даслаць ахвяраванне на Св. Імшу можна праз паслугу Белпошты. Вельмі пажадана, каб ахвяра за Імшу была не менш за 100 тысяч рублёў. Ёсць магчымасць замовіць грыгарыянскую Св. Імшу, але зрабіць гэта можна, патэлефанаваўшы па тэл.: +375297365307.

Адправіць ахвяраванне можна па ніжэйнапісаным адрасе:

Місевіч
Віктар Мар’янавіч
вул. Савецкая, 1
211800
г. Глыбокае
Віцебскай вобл.

Хто адпраўляе Св. Імшы ў гэтых інтэнцыях?

Гэта робяць святары ва ўсходніх раёнах Беларусі, дзе шмат небагатых парафій.

Дарагія сябры! Запрашаем Вас прыняць удзел у праекце “Газетная закрыстыя”. Дашліце ахвяраванне на Св. Імшу. Гэтым вы падтрымаеце святароў на ўсходзе краіны.

Будзьма адказнымі адно за аднаго. Будуйма Божае Валадарства ў нашай краіне разам! Няхай праз нашае супрацоўніцтва ў газеце “Каталіцкі Веснік” Касцёл у Беларусі мацнее і развіваецца на хвалу Божую і радасць людзям!

Рэдакцыя
“Каталіцкага Весніка”

Інтэнцыя Св. Імшы

Хто замаўляе (Імя, прозвішча, адрас і тэлефон)	
Інтэнцыя Св. Імшы (за каго будзе адпраўлена Св. Імша)	

Кардынал П'етра Паралін: "Беларусы – гэта народ з моцнай, глыбокай, укаранёнай верай"

Кардынал П'етра Паралін 15 сакавіка 2015 года даў інтэрв'ю каталіцкім СМІ, у якім падвёў вынікі свайго візіту ў Беларусь. Дзяржсакратар Яго Святасці Папы падзяліўся з "Каталіцкім Веснікам", інтэрнэт-парталам Catholic.by і Ватыканскім радыё сваімі ўражаннямі ад шматлікіх сустрэч на высокім дзяржаўным і касцельным узроўнях, выказаўся наконт патрэбы і магчымасці стварэння новых дыяцэзій у Беларусі, распавёў пра пагляд Святога Пасаду на кантакты з Маскоўскім Патрыярхатам, скіраваў адмысловае пасланне да беларускага каталіцкага духавенства.

Catholic.by:
– Які вобраз беларуса Вы павезяце ў Рым?

– Я павязу ў Рым, перш за ўсё, вобраз тых сустрэч, якія я меў з хрысціянскай супольнасцю. Гэта мяне найглыбей уразіла. Яны былі не ў першай частцы майго візіту, а ў апошняй, але я быў па-сапраўднаму ўражаны і ўзрушаны ўдзелам людзей у набажэнствах, як учора вечарам, так і сёння раніцай. Такім чынам, я забяру з сабой вобраз народа з вельмі моцнай, глыбокай, укаранёнай верай. Усё гэта было карысна таксама і для мяне, таму што, безумоўна, падчас сустрэч мы штосьці даём, але таксама і атрымліваем. Я б сказаў, што з гэтага пункту гледжання, я атрымаў нашмат больш, чым даў.

"Каталіцкі Веснік":
– Пасля Вашай сустрэчы з Мітрапалітам Паўлам ён сказаў, што ў адносінах з Касцёлам Праваслаўная Царква не кажа пра экуменізм і экуменічнае збліжэнне. Што наконт Касцёла? Якое паняцце сёння Касцёл укладае ў слова "экуменізм"?

– Для Каталіцкага Касцёла, я думаю, значэнне экуменічнага руху вельмі яснае. Яно адпавядае гарачаму жаданню, выказанаму Езусам падчас Апошняй Вячэры: "Каб усе былі адно". Такім чынам, гаворка ідзе пра пошук адзінства паміж хрысціянамі, пра ўсе ініцыятывы, прапановы і дзейнасць на розных узроўнях, якія павінны весці да гэтага адзінства. Мне здаецца, што Каталіцкі Касцёл з часоў ІІ Ватыканскага Сабора (канешне, падчас яго Касцёл сабраў плёны руху, які пачаўся нашмат раней) рашуча крочыць па гэтым шляху.

Касцёл ведае, што гэты шлях нялёгкі, ведае, што існуе шмат цяжкасцяў, якія ўжо паступова праявіліся на гэтым шляху, але ён працягвае вельмі ясна і канкрэтна дзейнічаць на гэтым узроўні. Гаворка ідзе пра тое, каб рабіць усё магчымае, згодна з Божай воляй, каб дасягнуць бачнага адзінства. Я думаю, што таксама і Папа Францішак выказаў гэта вельмі ясна, яшчэ на пачатку свайго пантыфікату.

Сёння, мне здаецца, патрэба ў пошуку адзінства з'яўляецца абавязкам, яна ўзрасла, і яе ўзмацняе неабходнасць супольнага сведчання аб Евангеллі Пана. Калі мы не будзем паяднанымі, наша сведчанне будзе мець, безумоўна, меншую сілу, будзе менш уплывовым таксама для грамадства і сучаснага свету. У большай ступені гэты шлях выкліканы менавіта неабходнасцю быць сведкамі Пана, Яго Евангелля ў існуючай рэальнасці.

Ватыканскае радыё:
– Некаторыя назіральнікі сцвярджаюць, што Апостальская Сталіца ўдзяляе вялікую ўвагу захаванню добрых адносін з Маскоўскім Патрыярхатам часам за кошт мясцовых каталіцкіх супольнасцяў у краінах з праваслаўнай большасцю. Ці праўда гэта?

– Адказваючы проста, я скажу – не! Гэта абсалютна не так! Апостальская Сталіца бароніць і падтрымлівае мясцовыя каталіцкія супольнасці. Мы з'яўляемся часткай аднаго Касцёла. Хіба мы як Апостальская Сталіца можам не быць зацікаўленымі ў іх? Я думаю, што былі і існуюць шматлікія, вельмі ясныя пацвярджэнні, знакі гэтага жадання Апостальскай Сталіцы быць побач з імі. Заданне Апостальскай Сталіцы заключаецца ў тым, каб умацоўваць мясцовыя супольнасці, дапамагаць ім. Улічваючы пры гэтым і іншую патрэбу, пра якую ўзгадвалася толькі што.

Такім чынам, шукаецца раўнавага, што часам можа быць складанай, і я гэта прызнаю. Не заўсёды проста крочыць у гэтым напрамку. Але мы імкнёмся з добрай воляй, з вялікімі намаганнямі ўлічваць гэтыя абедзве патрэбы, якія мне здаюцца фундаментальнымі, пра адну з якіх не можна забыцца за кошт другой: рашучую і сур'ёзную падтрымку мясцовых супольнасцяў і адначасова экуменічную дзейнасць, у дадзеным выпадку – у адносінах да Маскоўскага Патрыярхату.

"Каталіцкі Веснік":
– Калі Вы прыляцелі ў Беларусь, Вас віталі хлебам і соллю і падчас св. Імшы прынсілі хлеб. Хлеб у Беларусі сімвалізуе цяжкую працу. У сувязі з гэтым хочацца спытацца, што б Вы хацелі сказаць моладзі, якая працуе, якая шукае працу і людзям, ад якіх залежыць добрае развіццё рынку працы ў Беларусі – нашым уладам?

– Я ведаю, наколькі мне казалі, што тут адзін з першых клопатаў, у тым ліку для ўладаў, гарантаваць занятасць усяму насельніцтву, і што паказчык беспрацоўя тут вельмі нізкі. Гэта, на мой погляд, цудоўны знак, асабліва ў кантэксце міжнароднай і еўрапейскай панарамы, дзебеспрацоўестановіцца адной з самых галоўных праблем, у першую чаргу, сярод моладзі. Я не маю зараз тут працэнтных паказчыкаў, але існуюць сітуацыі па-сапраўднаму цяжкія і па-сапраўднаму драматычныя. У гэтым сэнсе я думаю і дазволю сабе сказаць, што Беларусь можа стаць таксама прыкладам увагі да таго, што павінна быць адным з прыярытэтаў.

> **"Папа захоўвае беларускіх святароў у сваім сэрцы і заахвочвае іх быць вернымі і радаснымі"**

Я памятаю, як у адным мястэчку ў Умбрыі, калі я ўдзельнічаў у адной з працэсій у гонар св. Ганны, спяваўся гімн, падобны да таго, які спявалі вы пасля св. Імшы (рэд.: у Мінску спявалі гімн "Магутны Божа"). У ім прасілі ў Пана, праз заступніцтва св. Ганны, толькі аб дзвюх рэчах: аб веры і працы. Таму што без працы няма годнасці, без працы няма магчымасці ўтрымліваць самога сябе, уласную сям'ю, а таксама развівацца і развіваць сябе як асобу. Без працы няма будучыні для моладзі. Я думаю, што магу пажадаць, каб захоўвалася гэтая ўвага, каб праца была па-сапраўднаму цэнтральным клопатам палітыкі дзяржавы.

Ватыканскае радыё:
– Ваша Эмінэнцыя, як католік вы ведаеце, наколькі радасна маліцца разам з кіраўніком Паўсюднага Касцёла – з Папам. Вы маеце гэту магчымасць падчас папскіх цэлебрацый. Сотні тысяч беларускіх католікаў марацць аб тым, каб Папа наведаў іх краіну. Што, акрамя малітвы, яны могуць зрабіць, каб гэта мара стала рэальнасцю?

– Яны ўжо зрабілі шмат у гэтыя дні! У тым, што будзе малітва, я не сумняваўся! Але, канешне, яны прадэманстравалі праз арцыбіскупа Кандрусевіча і іншых пастыраў гэтае моцнае жаданне бачыць Папу на беларускай зямлі. Гэта прадэманстравала моладзь учора вечарам, гэта прадэманстравалі дзеці – гэтага ўжо шмат! Vox populi – vox Dei!

Безумоўна, як я ўжо казаў падчас св. Імшы, маім заданнем будзе перадаць Папу гэту настойлівую просьбу супольнасці вернікаў, выказаную розным чынам, да якой далучаецца таксама жаданне ўладаў. Спадзяёмся, што хутка ўзнікнуць умовы для таго, каб Папа мог прыехаць. Я пажадаў бы працягваць маліцца, а са свайго боку я прыкладу намаганні, каб як мага дакладней пераказаць Папу гэтае жаданне, гэту настойлівую і гарачую просьбу, якую я прыняў апошнімі днямі.

Ватыканскае радыё:
– Ваша Эмінэнцыя, падчас гэтага візіту былі сустрэчы рознага кшталту – з епіскапатам, моладдзю, дзецьмі. Некаторыя святары пыталіся: чаму не было сустрэчы з духавенствам і законнікамі? Магчыма, праз нас Вы б хацелі скіраваць сваё пасланне да нашых беларускіх святароў?

– Так! З радасцю! Праблема заключалася ў тым, што было мала дзён: я павінен быў запланаваць больш доўгі візіт! Дні выдаліся вельмі насычанымі, і практычна ўвесь час быў заняты. У такой сітуацыі вельмі складана сустрэцца з усімі, але, як я казаў на заканчэнне св. Імшы, я б хацеў, каб усе адчулі сябе заўважанымі і адведанымі. Намер быў такі! Нават калі рэальным чынам зрабіць гэта было немагчыма.

Беларускім святарам я хачу скіраваць вялікае прывітанне – прывітанне сардэчнае і братэрскае, і сказаць ім, што мы блізка, што мы іх падтрымліваем, суправаджаем у іх служэнні, якое часта нялёгкае па прычыне пэўных жыццёвых умоваў, у якіх яны знаходзяцца. Хачу, каб яны ведалі, што Папа іх захоўвае ў сваім сэрцы і заахвочвае іх быць вернымі і радаснымі, каб былі святарамі, здольнымі распаўсюджваць Евангелле ў тым ліку і сваёй радасцю, пачуццём удзячнасці Пану, які іх паклікаў, каб ведалі, што мы падтрымліваем іх у цяжкасцях, молімся за іх і просім іх аб малітве.

– Дзякуй, Ваша Эмінэнцыя!

Размаўлялі:
Аксана Ючкавіч, кс. Віктар Місевіч, кс. Аляксандр Амяльчэня

Фота:
кс. Віктар Місевіч

(поўную версію інтэрв'ю чытайце на сайце Catholicnews.by)

Віншуем!

*Паважанаму дырэктару «Карытас» Пінскай дыяцэзіі **ксяндзу-дэкану Паўлу Халяўкіну** з нагоды Дня нараджэння жадаем моцна стаяць на святарскім шляху і заўсёды ўглядацца ў крыж нашага Пана і Яго моцай пераадольваць усе цяжкасці. Няхай Езус дапамагае Вам у Вашым служэнні, а Маці Божая ахінае сваім плашчом. Дзякуем за духоўную еднасць з намі, за паставу, годную пераймання, а таксама за цудоўны прыклад хрысціянскай шчырасці.*

Парафіяне касцёла Св. Тройцы ў Чарнаўчыцах

Рэдакцыя дзякуе!

Дарагія сябры! Шчыра дзякуем усім, хто падтрымлівае "Каталіцкі Веснік" сваімі артыкуламі і ахвяраваннямі.

Свае ахвяраванні нам даслалі: **Соф'я Машара** *(Шаркаўшчына)*, **Яніна і Ганна Ермаковіч** *(г.п. Падсвілле, Глыбоцкі р-н)*, **Ганна Януковіч** *(Ваўкалата)*, **Абуховіч В.В.** *(Дунілавічы)*, **Алена Балай** *(в. Мосар)*, **Галіна Галуза** *(г.п. Падсвілле)*, **Марыя Матус** *(Валожын)*, **Ганна Курыловіч** *(Новы Пагост)*, **Леанід Грыбач** *(Гомель)*, **Івашэнка А.І.** *(Смаргонь)*, **Ірына Мікаілава** *(Глыбокае)*, **Вольга Парневіч** *(Крулеўшчына)*, **Леакадзія Арлова** *(Паставы)*, парафіяне з Пастаў, парафіяне з Браслава, **Яніна Дулінец** *(в. Савуткі)*, **Лія Мацюшонак** *(в. Прошкава)*, **Сцепаніда Лупач** *(в. Заваравы, Глыбоцкі р-н)*.

Дзякуючы дапамозе нашых чытачоў мы можам друкаваць газету. За ўсіх аўтараў і ахвярадаўцаў выдання кожны месяц адпраўляецца св. Імша. Шчыры дзякуй! Будзьма разам!

Рэдакцыя "Каталіцкага Весніка"

Колькі часу аддаць Богу?

Малітва – гэта сустрэча з Жывым Богам і размова з Ім. Яднанне з Госпадам у малітве – вялікі скарб, дадзены чалавеку. Колькі часу ў дзень вернікі прысвячаюць Богу, вырашыў даведацца "Каталіцкі Веснік".

Ірына Грэйць

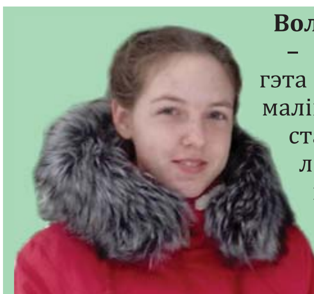

Таццяна Сабалеўская:

– Малітва, або размова з Богам, з'яўляецца важнай часткай жыцця хрысціяніна. Асабліва падчас Вялікага посту наша ўвага павінна асаблівым чынам накіроўвацца на гэту адну з найважнейшых хрысціянскіх спраў.

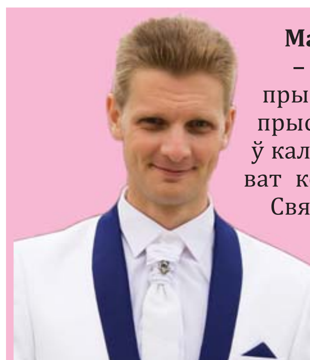
Бог хоча размаўляць з намі. Ён радуецца бязмежна, калі мы прыходзім да Яго не толькі падчас ранішняй і вячэрняй малітвы і нядзельнай Святой Імшы, але і на працягу дня. Не толькі з завучанымі малітвамі з Катэхізісу, але і са сваімі словамі, каб раскрыць перад Ім сваё сэрца, як перад Сябрам. Ён хоча, каб мы пачыналі свой дзень разам з Ім, былі з Ім на працягу дня, а таксама дзякавалі і перапрашалі вечарам. Але гэта не заўсёды так проста здзейсніць у сённяшні імклівы час.

Я стараюся прысвячаць Богу час і размаўляць з Ім на працягу дня. Ранішняя малітва, словы падзякі і просьбы падчас шляху на працу і дамоў. Вечарам больш падрабязная размова праз каронку да Божай Міласэрнасці, ружанец або праслаўленне, спалучаныя з малітвай сваімі словамі і чытаннем Біблії. Ну і рэгулярныя Святыя Імшы і адарацыі Найсвяцейшага Сакраманту.

Вольга Вішнякова:

– Зразумела, малітва – гэта не звычайная размова, і маліцца часам бывае няпроста... Асабліва сучасным маладым людзям, якія не маюць часу на пастаянную малітву. Але для таго, каб узрастаць у святасці, малітва нам неабходная. Праз малітву чалавек набліжаецца да Стваральніка. Калісьці апосталы – вучні Езуса Хрыста – прасілі Яго: "Пане, навучы нас маліцца". Я таксама ў сваіх малітвах часта звяртаюся да Бога з гэтай просьбай... І цяпер, падчас Вялікага посту, узяла сабе пастанову – больш прысвячаць часу Богу і малітве...

Марат Бузо:

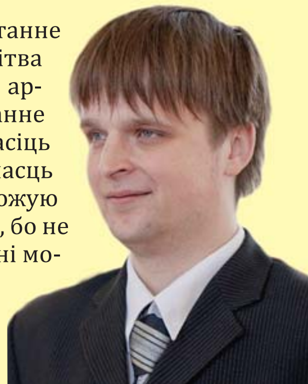
– На жаль, Богу ў малітве прысвячаю мала часу. Раней прысвячаў больш. Калі вучыўся ў каледжы, быў такі час, што нават кожны дзень удзельнічаў у Святой Імшы. А цяпер зранку дома вельмі рэдка малюся, звычайна ўжо ў машыне, пакуль праграваецца. Малюся ранішняй малітвай і перад дарогай.

Перад працай не малюся, але хачу пачаць гэтую практыку. На працы ніяк не магу вырвацца з калаўроту званкоў, спраў і абавязкаў, каб знайсці час або проста ўспомніць пра малітву. На самай справе гэтая магчымасць ёсць, але я ніяк не магу ёй скарыстацца. Малюся толькі перад і пасля абеду, але незаўсёды. Пасля працы зноў малюся ў машыне, пакуль праграваецца.

Вечарам мы молімся разам з Наташай (жонкай), дзякуем за пражыты дзень, за тое, што атрымалася і не атрымалася, просім пра патрэбныя ласкі для сябе і іншых, чытаем адзін раздзел з Бібліі.

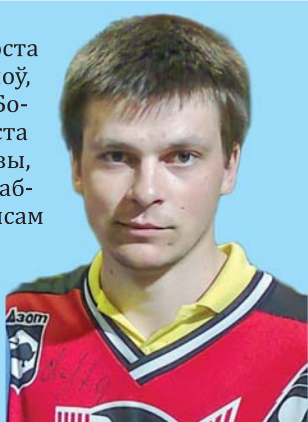
Яшчэ я ўдзельнічаю ў ружанцовай малітоўнай групе, але і на Ружанцы малюся не кожны дзень. Часам проста забываюся. Бывае, успамінаю, а магчымасці няма. Калі вольныя хвіліны з'яўляюцца, не памятаю пра свой абавязак.

Я разумею, што для душы малітва вельмі патрэбная і Бог чакае ад мяне адказу на Яго любоў, але марнасць гэтага свету перамагае мае добрыя памкненні. Але я не здаюся і змагаюся кожны дзень за час для Бога ў маім зямным жыцці. Прашу Бога ў малітве, каб даў мне сілы перамагчы гэтую марнасць і заклапочанасць часовымі зямнымі справамі. Таксама стараюся падчас малітвы знайсці кантакт з жывым Богам, які ва ўсім вакол нас. І таму спадзяюся ў гэты асаблівы перыяд Вялікага посту навучыцца больш часу прысвячаць Богу і па-сапраўднаму якаснай малітве.

Валерый Доўгань:

– Адказаць на гэтае пытанне няпроста. Для мяне малітва – частка жыцця, духоўная артэрыя, сіла і камунікаванне з Богам, магчымасць прасіць пра дапамогу. Гэта магчымасць пачуць Бога і зразумець Божую волю адносна сябе і іншых, бо не заўсёды чалавечыя жаданні могуць супадаць з "планамі" Бога. Гэта адна з нагодаў падзякаваць Богу і святым за дапамогу ў цяжкую хвіліну, за спакой у сям'і, у працы, у краіне. У дзень малюся каля гадзіны, таксама і па дарозе на працу і дамоў. Асабліва радуюся, калі атрымліваецца маліцца каля абраза Божай Маці Брэсцкай у пустым касцёле.

Андрэй Вішнеўскі:

– Малітва – гэта не проста нейкі набор прыгожых слоў, гэта рэальная размова з Богам. Калі ты молішся, проста паўтараючы знаёмыя словы, то гэтага недастаткова. Неабходна задумвацца над сэнсам кожнага слова, бо з імі мы звяртаемся непасрэдна да Бога. Напрыклад, калі мы размаўляем з сябрамі або роднымі, мы ж думаем, што казаць. Так і з Богам трэба ўдумвацца пры размове.

Я малюся ў асноўным ранкам і ўвечары, але калі адчуваю патрэбу ў малітве, то магу гэта рабіць і па дарозе на працу, і стоячы ў чарзе ў краме. Месца для малітвы не мае прынцыповага значэння, галоўнае – жаданне і шчырасць у адносінах з Ім. Можна маліцца сваімі словамі, важна толькі, каб яны выходзілі з душы. У малітве можна знайсці душэўны супакой, папрасіць Госпада пра штосьці, падзякаваць Яму.

Маліцеся, дзяліцеся з Богам сваімі радасцямі і перажываннямі, Ён адкрыты для кожнага, Ён заўсёды побач і гатовы прыйсці на дапамогу і выслухаць.

Непрыдуманая гісторыя

Прачытала ў "Каталіцкім Весніку" апытанне, колькі вернікі даюць на ахвяру. Хачу распавесці пра тое ж. У нас будаваўся касцёл, ксёндз казаў, на што збірае грошы, на якую частку будоўлі, тады давалі па магчымасці.

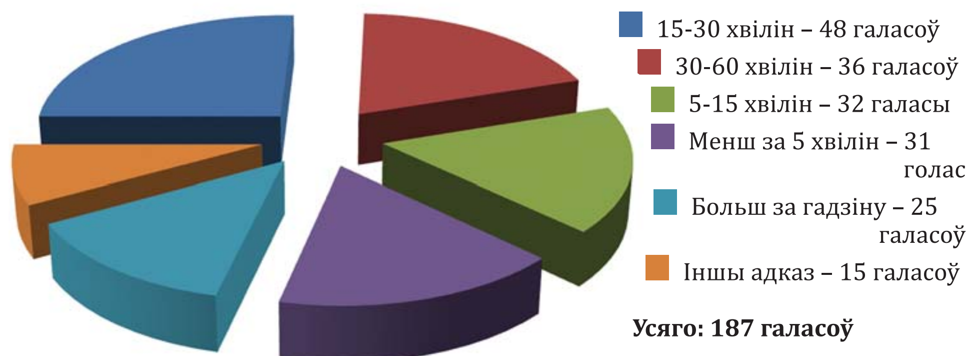
Раскажу пра адзін выпадак. У мяне былі грошы толькі на хлеб, і трэба было вырашыць, ці пакласці іх на ахвяраванне, ці пакінуць якраз на хлеб. Я вырашыла іх ахвяраваць, разважыла, што сабе спяку аладкі і пражывём. Пасля святой Імшы зайшла да сяброўкі, а яна і кажа: "Я купіла смачны хлеб, на і табе бохан". Калі я сказала, што ў мяне няма грошай, каб раздлічыцца, сяброўка адказала, што не за грошы дае, а частуе.

Калісьці ў маладосці мая цёця мяне вучыла: "Калі ў цябе праблемы, ідзі ў храм, пакладзі ахвяру і прасі ў Бога дапамогі, калі няма праблемаў, пакладзі ахвяру і падзякуй Богу". І сапраўды, у Бога няма на зямлі такой праблемы, якую б Ён не мог вырашыць. Без Бога не вырашаецца нічога. Толькі людзі разумець гэта не хочуць.

Часлава Васільева,
Расоны

Вынікі апытання на сайце Catholicnews.by і ў Facebook, Укантакце, Аднакласніках

Колькі часу ў дзень Вы прысвячаеце Богу?

Віншуем!

Пахвалёны Езус Хрыстус!

*Віншуем **ксяндза Генадзя Добрука** з нагоды Дня нараджэння, які ён будзе адзначаць 26 красавіка!*

Жадаем ксяндзу Генадзю апекі Найсвяцейшай Панны Марыі, поспехаў у душпастырскай працы, шчаслівага і светлага далейшага святарскага шляху, моцнага здароўя. Няхай Усемагутны Бог асвеціць ласкай яго зямны шлях!

З павагай і ўдзячнасцю,
вернікі Ідолтаўскай парафіі

Хвала Хрысту!

*Сардэчна віншуем паважанага **біскупа Віцебскага Алега Буткевіча** з нагоды Дня нараджэння! Жадаем плёну ў працы на карысць нашай дыяцэзіі, вытрымкі ў няпростых жыццёвых сітуацыях, моцнага здароўя. Няхай добры Божа і Маці Найсвяцейшая дапамагаюць яму ў гэтым!*

Вернікі, святары і законныя сёстры
Пастаўскай парафіі
Св. Антонія Падуанскага

Хвала Хрысту!

*Сардэчна віншуем з нагоды Дня нараджэння (18 сакавіка) нашага паважанага **біскупа Алега Буткевіча!***

Ад усіх вернікаў Санктуарыя Маці Божай Валадаркі азёраў дасылаем віншаванні і шчырыя пажаданні. Няхай Езус Хрыстус, якога Вы штодзённа трымаеце ў сваіх біскупскіх руках, блаславіць кожны Ваш дзень, хай Маці Божая Валадарка азёраў атуляе Вас сваёй любоўю і апекай і дапамагае ў нялёгкай службе на Божай ніве, а ўсе Святыя Божыя няхай няспынна моляцца за Вас перад Божым Тронам! Жадаем нашаму пастыру плёну ў працы на карысць дыяцэзіі, моцнага здароўя, духоўных і фізічных сілаў, заўсёднай усмешкі на Вашым твары.

Вы – гонар нашай парафіі! Шчыра дзякуем Вашым бацькам, што пасеялі зерне веры ў Вашай душы і ахвяравалі Пану Богу! Няхай Пан Бог іх блаславіць!

З павагай і ўдзячнасцю, землякі-вернікі,
святары, законныя сёстры, парафіяльны
хор Браслаўскай парафіі

Пахвалёны Езус Хрыстус!

*Віншуем нашага шаноўнага **святара Ігнацыя Санюту** з Днём народзінаў, які прыпадае на 17 сакавіка. Мы вельмі ўдзячныя Пану Богу, што ў нашай парафіі амаль дзевяць гадоў праціуе сапраўдны пастыр, які ўласным прыкладам вызнання веры і абвяшчэннем слова Божага вядзе нас па дарозе Праўды. Дзякуем за нашых дзяцей і ўнукаў, за памяць, за падтрымку і разуменне, за тое, што наш святар знаходзіць дарогу да кожнага сэрца. Няхай Пан Бог узнагароджвае Вас за добрае і пакорнае сэрца, за павагу да кожнага чалавека, а Найсвяцейшая Панна Марыя хай увесь час мае ў сваёй Мацярынскай апецы! Няхай заступніцтва Багародзіцы – Маці святароў – напоўніць радасцю кожны дзень Вашага няпростага служэння Богу і людзям. Жадаем Вам натхнення ў штодзённых справах, моцы і мужнасці ў выпрабаваннях! Атуляем Вас нашай любоўю і штодзённай малітвай.*

З павагай, ад прэзідыума Легіёна Марыі
«Маці Божай Вастрабрамскай» і парафіян
касцёла Узвышэння Святога Крыжа ў вёсцы
Бяльмонты Ірэна Дуброўская

Нужно ли бояться одиночества? И как с ним справиться?

В современном и быстро развивающемся мире такое явление как одиночество стало своеобразной стыдной болезнью. Общество целенаправленно убеждает нас в том, что быть одиноким – это страшно. Чаще всего для пущей убедительности все это подкрепляется хорошо известной фразой: «Тебе же некому будет подать стакан воды в старости». И именно это служит достаточно мощным стимулом для того, чтобы мы начали активно искать друзей, находить общий язык с родными, в семье, где ранее сделать это не получалось. Кто-то поспешно, иногда даже без любви, выходит замуж или женится. И все только для того, чтобы не быть одинокими.

Марина Ткач, *социальный педагог, психолог*

В целом вышеперечисленные действия – это нормальная реакция, поскольку человек – существо социальное, он не может жить изолированно от людей. Это не заложено в нас изначально. Но поспешность таких действий не всегда приводит к желаемому результату.

И для того, чтобы это слово и явление не вселяли в нас чувство страха и паники, давайте разберемся, что же такое одиночество, нужно ли его бояться и как с ним справиться?

Как всегда, для начала дадим определение слову «одиночество».

Одиночество – социально-психологическое явление, эмоциональное состояние человека, связанное с отсутствием близких, положительных эмоциональных связей с людьми и/или со страхом их потери в результате вынужденной или имеющей психологические причины социальной изоляции.

Одиночество бывает двух видов.

Первый вид – вынужденное, или физическое одиночество. Его мы испытываем, когда остаемся дома одни (это, естественно, временное одиночество) или когда у нас нет друзей и близких. Люди, склонные к негативизму, чаще всего воспринимают вынужденное одиночество как несчастье. А вот те, кто смотрит на жизнь с позитивной точки зрения, обычно понимают одиночество как уединение, когда есть время подумать о чем-нибудь важном и заняться собой.

Второй же вид – это чувство одиночества. С ним все гораздо сложнее. Это такое состояние души и ума, когда человек, даже находясь среди других людей, при наличии семьи и приятелей все равно чувствует себя одиноким и считает, что его никто не понимает, никто «не слышит». Подобное ощущение одиночества является тяжелым для психики состоянием, которое, как правило, сопровождается дурным или подавленным настроением и серьезными переживаниями эмоционального плана. Такие люди часто очень несчастны, у них нет по-настоящему близких друзей и все их контакты очень ограничены. И именно чувство одиночества с каждым годом охватывает все большее количество людей.

Разберемся теперь, что же приводит к одиночеству?

Чаще всего наше одиночество – это дело наших собственных рук. Не можете поверить? Попробую вам это доказать.

Некоторые люди думают, что окружающие просто недостойны их внимания, так как у этих самых окружающих недостаточный уровень образования, они не соответствуют «одинокому и непонятому» по статусу или умственным способностям… и вообще окружающие не понимают их тонкую натуру. И поэтому осознанно сторонятся всех.

Иногда люди остаются одни, так как считают, что все хотят ими воспользоваться и что-то получить от них. Такое отношение связано с тем, что человек постоянно сравнивает, сколько отдал он и сколько отдали ему. И здесь следует помнить одну простую истину: чем больше ты отдашь, тем больше получишь взамен.

Еще бывает так: человек думает, что в мире много опасностей, и забирается в свой «панцирь», где ему ничто не угрожает и не может причинить боль.

Кое-кто одинок потому, что боится контактировать с людьми, подозревая, что над ним непременно будут смеяться. Но даже если это и окажется так, то постарайтесь найти в себе мужество и чувство юмора, чтобы посмеяться над собой вместе со всеми.

Как видите, человек зачастую сам создает свое одиночество. И тут нет ничего неразрешимого. Нужно только понять, из-за чего вы одиноки, собраться с силами и пересмотреть взгляды на жизнь, на себя и на окружающих.

Как и любое другое явление, одиночество также имеет положительные и отрицательные стороны. Кто-то из вас может удивиться тому, что в одиночестве есть что-то положительное. Ведь все привыкли видеть в нем только плохое.

Одиночество можно рассматривать как жизненный ресурс, который нам необходим, чтобы двигаться дальше. Оно может помочь человеку созреть как личности и начать развиваться дальше. Разобраться в совершенных ошибках и двигаться дальше, больше подобных ошибок уже не совершая.

Еще в старину к одиночеству относились как к хорошему способу прислушаться к себе, познать свое «я», развить интуицию. Ведь в суете и шуме невозможно узнать и понять себя.

Время, которое мы проводим в одиночестве, психологи считают самым плодотворным: оно помогает нам поддерживать свою внутреннюю жизнь, что очень важно. Ведь если бы человек всегда был занят общением с окружающими, ему бы никогда не пришли в голову многие замечательные идеи и варианты решения насущных проблем.

Впрочем, не следует забывать и об отрицательных сторонах одиночества.

Слишком длительное одиночество плохо влияет на продолжительность жизни как женщин, так и мужчин. По степени негативного воздействия на продолжительность жизни одиночество приравнивается к курению. На сегодняшний день ученые еще не нашли точного объяснения этому, но предполагается, что, находясь в одиночестве, люди начинают вести нездоровый образ жизни. Они больше пьют, потому что хотят забыться; пропускают завтраки и обеды, потому что им неинтересно заботиться о себе, и работают с удвоенной силой, потому что у них нет никого, кому бы можно было уделить внимание и с кем можно было бы поговорить по душам.

У одиноких людей отсутствует чувство ответственности за другого человека, они отвечают только за себя и поэтому могут пойти на безрассудные, рискованные поступки. Они чаще ввязываются в различные авантюры, становятся слишком агрессивными по отношению к другим.

Замечу также, что, несмотря на все положительные стороны одиночества, стремиться и прибегать к нему не стоит. По крайней мере часто. Ведь жизнь вокруг куда более интересна и разнообразна, чем длительное и иногда тягостное нахождение с самим собой.

И в заключение я хочу дать вам несколько проверенных временем советов, как избежать чувства одиночества, особенно если Вы испытываете его, находясь в кругу семьи или друзей, а может, и просто незнакомых вам людей.

1. Принять и понять. Научитесь принимать тех, кто находится рядом с вами, такими, какие они есть. Конечно, вам может что-то не нравиться в близких, но очень важно просто принять это и решить, можете вы с этим смириться или нет.

Ведь чувство одиночества очень часто возникает из-за того, что человек представляет себе семью не такой, какая она есть на самом деле. А когда видит, что семья или партнер не отвечают его представлениям, то сначала испытывает разочарование, а затем на смену разочарованию приходит чувство одиночества.

2. Не сравнивать свою жизнь с жизнью других. Если вы постоянно сравниваете своего партнера и всю вашу жизнь с ним с другими парами, то рано или поздно вы начнете подстраивать себя и своего партнера под «идеал», а это может привести к отчуждению и, как следствие, к чувству одиночества.

3. Взгляните на друзей со стороны. Человек, как известно, очень быстро привыкает к хорошему и перестает ценить то, что имеет, поэтому начинает обращать внимание только на то, что кажется ему негативным. Чтобы взглянуть на родных, близких или друзей со стороны и увидеть их плюсы, психологи рекомендуют использовать технику сравнения.

Например, скажите себе: «Да, муж редко дарит мне цветы, зато он очень нежный и внимательный» или «Моя бабушка очень ворчлива, но всегда хорошо ко мне относится и защищает меня», или «Мои друзья не всегда внимательны ко мне, но всегда помогут, если это нужно».

Одиночество – это своего рода остановка, возможность подумать и понять самого себя. А уж двигаться без остановок или иногда брать позитивную паузу – выбирать только вам!

Дрысвяты

Падзяка святарам

У дзевяностыя гады мінулага стагоддзя распачалося рэлігійнае адраджэнне. У нашу парафію святых Пятра і Паўла ў Дрысвятах прыехалі з Польшчы місіянеры-салетыны – ксёндз Зянон Шчонхар і ксёндз Альфрэд Пяхота. Першую святую Імшу адпраўлялі на вуліцы каля плябаніі. Потым за кароткі час парафіяне пабудавалі дашчатую капліцу, у якой маліліся да 1994 года. Дзякуючы намаганням нашых маладых ксяндзоў былі прывезены з Польшчы званы, якія падарыў лекар з Кракава. Іх мілагучны звон мы чуем у нашай парафіі і цяпер. Разам з ксяндзом Зянонам адбудоўвалі людзі часткова разбураны, знішчаны будынак касцёла.

Ксёндз Зянон – адкрыты, добразычлівы, святы чалавек. Ён нёс духоўную інфармацыю, дапамагаў нам стаць больш добрымі і міласэрнымі. Пан Бог надзяліў яго рэдкай абаяльнасцю, розумам, шчырым і добрым сэрцам. Мы часта паміж сабой называлі яго анёлам, які зышоў з неба.

Дзякуючы фінансавай дапамозе ксяндза фальклорны калектыў "Вярба" прыняў удзел у фестывалі ў польскім горадзе Мронгова. Мы з удзячнасцю ўспамінаем цёплыя сустрэчы падчас святкавання дня св. Цэцыліі. Ксёндз Зянон вельмі "музычны" чалавек: іграе на саксафоне, акардэоне, губным гармоніку. Мы з вялікім захапленнем слухалі мелодыі, якія ён выконваў.

Цяпер гэтага святара ў нашай парафіі няма, але пры сустрэчы з ім нават у пахмурны дзень становіцца светла. Гэта наша першая зорачка. Мы ўсе любім і памятаем свайго былога пробашча і ганарымся ім.

Шостага сакавіка ў ксяндза Зянона Шчонхара Дзень нараджэння. З пачуццём глыбокай павагі віншуем шаноўнага святара і жадаем, каб і надалей Пан Бог адорваў яго ўсімі дабротамі гэтага свету, каб ён доўга служыў людзям і Богу.

Хор дрысвяцкага касцёла, Браслаўскі раён

Каляндар на красавік

У гэтым месяцы мы адзначаем самае вялікае свята хрысціянаў – Вялікдзень. А таксама перажываем Вялікі Тыдзень – час разважанняў пра пакуты і смерць на крыжы Езуса Хрыста. Асабліва вылучаюцца ў Вялікім Тыдні: Вялікі Чацвер, Вялікая Пятніца і Вялікая Субота.

2 красавіка – Вялікі Чацвер.

У Вялікі Чацвер адбылася Тайная – Апошняя – Вячэра Езуса Хрыста са сваімі вучнямі – апосталамі. Падчас святой Імшы ў Вялікі Чацвер біскуп ці святар абмывае ногі дванаццаці мужчынам у знак пакоры і любові да бліжняга, паўтараючы прыклад Хрыста, Які мыў ногі апосталам. Ад гэтага дня ў касцёле моўкнуць званы і званочкі, усе крыжы пакрытыя фіялетавымі вэлюмамі, падчас святой Імшы гучаць толькі трашчоткі замест званочкаў. Гэта таксама дзень устанаўлення сакрамантаў Эўхарыстыі і святарства. Вернікі віншуюць сваіх святароў з днём святарства.

3 красавіка – Вялікая Пятніца.

Гэта дзень скрухі і роздуму ўсяго хрысціянскага свету. Гэта адзіны дзень ва ўсім літургічным годзе, калі ў касцёлах не служыцца святая Імша, а толькі адбываюцца абрад ушанавання святога крыжа і адарацыя-пакланенне Найсвяцейшаму Сакраманту. У Вялікую Пятніцу захоўваецца строгі пост без мясных страў.

4 красавіка – Вялікая Субота.

У гэты дзень працягваецца малітва вернікаў каля Грабніцы Езуса Хрыста. Таксама на працягу ўсяго дня ў касцёле асвячаюцца велікодныя стравы для святочнага стала. Пасля заходу сонца праходзіць урачыстая Пасхальная Вігілія, надзвычай прыгожая і вымоўная ў сваіх абрадах. Падчас яе асвячаецца агонь, пасхальная свечка, вада і співаюцца велікодныя гімны.

5 красавіка – Вялікдзень.

Дзень Уваскрасення Пана, калі ўся сям'я збіраецца разам за велікодным сталом і спажываюцца асвечаныя стравы. Чытаецца ўрывак з Евангелля і малітвы. Усе дзеляцца асвечаным яйкам з соллю, а пасля частуюцца ўсімі стравамі. Першы дзень Вялікадня – дзень сямейны. Прынята на другі, трэці дзень наведваць сірот, старых і адзінокіх людзей, увогуле ўсіх, каму патрэбная дапамога. У некаторых краінах Заходняй Еўропы існуе звычай на другі дзень свята абліваць вадой, асабліва гэта падабаецца моладзі.

12 красавіка – нядзеля Божай Міласэрнасці.

Гэтае свята для паўсюднага Касцёла было ўстаноўлена папам Янам Паўлам II у лістападзе 2000 г. Адзначаецца яно ў II Велікодную нядзелю.

25 красавіка – успамін святога Марка, евангеліста.

Марк быў вучнем і перакладчыкам святога апостала Пятра, які называў яго "сваім сынам". Ён з'яўляецца аўтарам другога Евангелля, найкарацейшага з чатырох. Паводле Новага Запавету, Марк быў сынам Марыі з Ерусаліма, у доме якой рэгулярна збіраліся першыя хрысціяне. Лічыцца, што ён быў першым біскупам Александрыі, дзе дзякуючы яго дзейнасці станавілася ўсё больш і больш хрысціянаў.

Раздражнёныя гэтым паганцы схапілі Марка, калі ён служыў святую Імшу, і цягнулі яго на вяроўцы па вуліцах горада. Не перажыўшы такога здзеку, на наступны дзень Марк памёр.

Яго рэліквіі знаходзяцца ў катэдры Сан-Марка ў Венецыі, апекуном якой ён з'яўляецца. Сімвал евангеліста – леў. Ён лічыцца апекуном пісьменнікаў і мастакоў, праз яго заступніцтва сяляне просяць добрага надвор'я і спрыяльных дажджоў.

29 красавіка – успамін святой Кацярыны Сіенскай – панны і доктара Касцёла, апякункі Еўропы.

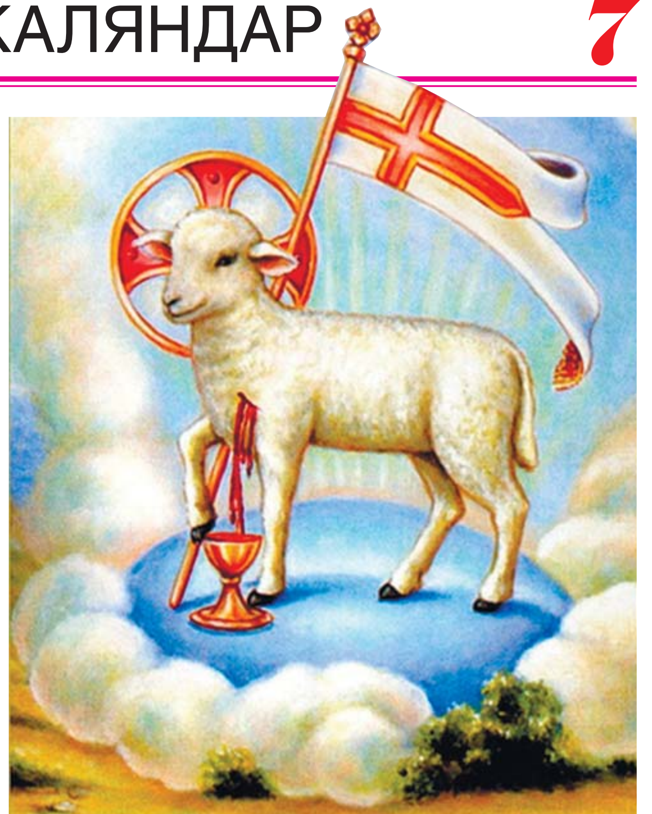
Кацярына Бенінказа нарадзілася ў 1347 г. і была дачкой фарбавальніка з Сіены (Цэнтральная Італія). Ва ўзросце 12 гадоў Кацярына, згодна з жаданнем бацькоў, павінна была выйсці замуж, аднак глыбокая рэлігійнасць і багатае ўнутранае жыццё схілілі яе да таго, каб уступіць у трэці закон дамініканаў. Паводле ўласных словаў святой, яна перажыла "духоўныя заручыны" з Хрыстом. Сваім геразічным хрысціянскім жыццём, напоўненым самаахвярнай любоўю да бліжніх у імя Хрыста, яна прыцягнула да сябе шмат прыхільнікаў з усіх сацыяльных пластоў. Памерла ў Рыме ва ўзросце 33 гадоў, у апошнія гады жывячыся выключна Эўхарыстыяй. Святая Кацярына Сіенская з'яўляецца апякункай Італіі і Еўропы; яе заступніцтва просяць хворыя на чуму і тыя, хто пакутуе ад галаўных боляў.

На красавік прыпадаюць дні нараджэння і імяніны наступных святароў і біскупаў:

- **ксёндз-пралат Францішак Кісель** (Полацк) адзначае дзень нараджэння 1 красавіка;
- **ксёндз Юры Барок** (Расоны) адзначае імяніны 23 красавіка;
- **ксёндз Юры Бараўнёў** (Порплішча) адзначае дзень нараджэння 22 красавіка і імяніны – 23 красавіка;
- **ксёндз Ежы Вільк SCJ** (Віцебск) адзначае дзень нараджэння 17 красавіка і імяніны – 23 красавіка;
- **ксёндз Генадзь Дабрук** (Ідолта) адзначае дзень нараджэння 26 красавіка;
- **ксёндз Юрый Жаўняровіч** (Рым) адзначае імяніны 23 красавіка;
- **ксёндз Марат Казлоўскі** (Мосар) адзначае імяніны 25 красавіка;
- **ксёндз Чэслаў Курэчка** (Росіца) адзначае дзень нараджэння 1 красавіка;
- **ксёндз Мікалай Ліпскі** (Лучай) адзначае гадавіну святарскіх пасвячэнняў 8 красавіка;
- **ксёндз Валерый Марціноўскі** (Люблін) адзначае імяніны 19 красавіка;
- **ксёндз Ежы Ноцунь SCJ** (Барадзенічы) адзначае імяніны 23 красавіка;
- **ксёндз Валерый Орсік** (Орша) адзначае дзень нараджэння 11 красавіка;
- **а. Марэк Пасют OFMCap** адзначае імяніны 25 красавіка;
- **ксёндз Сяргей Сурыновіч** (Друя) адзначае дзень нараджэння 13 красавіка;
- **ксёндз Чэслаў Халгас MS** (Дрысвяты) адзначае гадавіну святарскіх пасвячэнняў 19 красавіка;
- **а. Ян-Валерыян Хернік OFMConv** (Удзела) адзначае дзень нараджэння 24 красавіка;
- **ксёндз Віталь Юркевіч OFMCap** (Докшыцы) адзначае імяніны 28 красавіка;
- **бр. Войцех Врублеўскі OFMCap** (Докшыцы) адзначае дзень нараджэння 24 красавіка і імяніны – 23 красавіка.

Просім нашых дарагіх чытачоў памятаць пра малітву за гэтых святароў.

Падрыхтавала
Марына Ткач

Разважаем над Божым словам

Разважанні, якія вам прапануем, пажадана чытаць, маючы перад вачыма тэкст са Святога Пісання, вызначаны на кожную нядзелю.

22 сакавіка 2015 г. **Ян 12, 20-33**

Езус падпарадкоўвае сваё жыццё волі Айца. Ён для гэтага і прыйшоў. Калі мы належым Езусу, то і нам трэба жыць, як Ён, ісці Яго дарогай. Мэта гэтай дарогі – вечнае шчасце ў еднасці з Богам і саўдзельніцтва ў перамозе і славе Езуса Хрыста. Каб Божая справа, а гэта значыць, Божае Царства, развівалася ў нашых сэрцах, трэба зрабіць у іх месца для Бога. Неабходна, каб адышло ўсё тое, што не з'яўляецца любоўю. Любоў нараджаецца там, дзе памірае эгаізм і эгацэнтрызм. Адкрыванне сэрца на любоў і яе плёны – гэта гатоўнасць ісці туды, куды хоча Бог, рабіць, што Бог хоча, і жыць, як Ён хоча. Не трэба баяцца чартоўскай спакусы, што Бог цябе пакрыўдзіць. Ён любіць кожнае сваё дзіця. Прыйдзе час – і ўбачыш, што Ён не памыляўся.

– Як я жыву?

– Якіх прынцыпаў трымаюся ў сваім жыцці?

– Каб занадта не стаміцца?

– Каб мне было добра?

– Каб сёння як мага больш «урваць» у жыцця?

– Ці гляджу на Бога, шукаючы шчасця?

– Ці не пераблытаў шчасце з задавальненнем?

– Ці веру, што Бог хоча майго дабра?

– Што забівае маю любоў? І мне трэба адмовіцца ад гэтага?

– Якую дрэнную звычку ці загану мне трэба забіць у сабе?

– Як гэта зрабіць?

– Ці клапачуся аб плённасці сваёй веры?

– Ці нараджае яна любоў?

– Ці дазваляю Езусу перамяніць мяне ў новага чалавека?

– Ці памятаю, што зерне, якое памерла для Бога, не адно?

– Ці памятаю, што Езус – Пераможца, а гэта значыць, і я ўдзельнічаю ў Яго перамозе?

29 сакавіка 2015 г. **Флп 2, 6-11**

Другое чытанне сённяшняй літургіі слова з'яўляецца каментарыем да падзей нядзелі мукі Пана (Вербнай). Езус-Бог прыбывае да Сваёй святыні. У Ім выконваюцца ўсе надзеі ізраільцянаў на Месію. Радаснае чаканне – гэта просьба да Бога і надзея на збаўленне – ужо Божае. Ён прыняў постаць слугі і прыпадобніўся да нас. Ён паслухмяны аж да смерці. Ён – Пераможца, узвышаны Айцом. Ён – Пан, перад Якім схіляюцца і неба, і зямля. Ён прыйдзе судзіць жывых і памерлых. Божая любоў праяўляецца ў вернасці, якую Бог захаваў праз вякі. А наша любоў – у паслухмянасці. Езус давёў сваю паслухмянасць да дасканаласці. Мы таксама павінны быць паслухмянымі Богу, бо мы Яго.

– Ці бачу ў сваім жыцці дзеянні Бога?

– Ці дзякую за дабро, якое атрымаў ад Бога?

– Ці бачу, што Бог верны сваім абяцанням?

– Ці захапляюся Божымі справамі?

– Ці праслаўляю Бога?

– Ці хачу адплаціць Богу ўдзячнай паслухмянасцю за Яго вернасць?

– Ці веру, што Ён не хоча зла і што Яго закон – гэта закон любові?

– Ці гатовы я весці справы свайго жыцця, як хоча Бог, а не як надумаў я?

– Што раблю, каб спазнаць Яго волю? – Споведзь? Духоўнае кіраўніцтва? Малітва? Разважанне над Божым словам? Чытанне рэлігійнай літаратуры? Рахунак сумлення?

– У якой справе і як сёння магу праявіць паслухмянасць Богу?

5 красавіка 2015 г. **Ян 20, 1-9**

Марыя Магдалена, убачыўшы камень, адсунуты ад магілы, спяшаецца да Пятра. Ян, які першы прыбягае да магілы, чакае Пятра. Хоць і Марыя, і Ян маюць свой вопыт сустрэчы з Езусам і сваё глыбокае пазнанне таямніцы, усё роўна справа адбываецца вакол аўтарытэту Касцёла, які ў гэтым выпадку прадстаўляе Пётр. Ян ужо верыць, але разам з Касцёлам вывучае Пісанне, каб зразумець, што адбылося. Святы Дух прыносіць разуменне Пісання.

– Ці не лічу сябе найбольш абазнаным да Бога і кампетэнтнейшым за Папу Рымскага ў пытаннях веры?

– Ці цаню супольнасць Касцёла?

– Ці памятаю, што мой Езус ажыўляе таксама сэрцы іншых людзей?

– Ці цаню Божае дзеянне ў жыцці іншых?

– Ці радуюся дабру ў жыцці Божых людзей і Касцёла?

– Ці шукаю разам з Касцёлам лепшага разумення таямніцы Божага дзеяння?

– Ці пытаюся ў Касцёла пра сапраўднасць натхненняў, якія адчуваю ў сваім сэрцы?

– Ці вучуся ад Езуса, Які гаворыць да мяне ў супольнасці Касцёла?

– Ці сустракаюся з Езусам, Які прыходзіць да свайго Касцёла?

– Ці дзялюся радасцю веры са сваімі братамі?

Разважанні падрыхтаваў
кс. Павел Кнурэк

Бранзалет з рознакаляровым анёлкам

30 000

Даступныя колеры вяровачкі: чырвоны, чорны, сіні.

Збаў нас ад злога

У гэтай кніжачцы змешчаныя малітвы, якімі можна карыстацца, просячы ў Бога дапамогі ў хвіліны трывогі, спакусаў, душэўных пакутаў або іншых цяжкасцяў, якія паходзяць ад злога духа.

20 000

Добры пастыр. Малітвы за святароў

Кніга ўяўляе сабой зборнік малітваў у інтэнцыі святароў і новых святарскіх пакліканняў, розныя іншыя малітвы ў інтэнцыі духоўных, у тым ліку дзве навэнны за святароў.

20 000

Разважанні на Крыжовым шляху

Бог Сына на зямлю паслаў,
Каб людзям Ён дапамагаў.
Каб навучыў, як трэба жыць,
Як трэба ўсіх людзей любіць.

Ды толькі мала Ён пражыў
На той зямлі, дзе злыя людзі
Яго распялі на крыжы,
Прабілі дзідай Яму грудзі.

За дабрыню і за любоў
Цвікамі да крыжа прыбілі!
А Ён дае Сваю нам кроў,
Каб мы мацней усіх любілі!

За нас, за грэшных, Ён цярпеў
Цяжкія мукі і людскія здзекі.
Дапамагчы Ён нам хацеў,
Пазбавіць ад грахоў навекі.

Нашы грахі, нібы цвікі,
Балюча раняць сэрца Бога –
Ідзём праз многія вякі
За Ім Крыжоваю дарогай.

За нас Ён на Крыжы сканаў,
Каб мы жылі і ўсіх любілі.
Праз Эўхарыстыю сказаў,
Каб Цела елі і Кроў пілі...

Ці думаем, пакуль жывём,
Як Богу трэба ўсім маліцца,
Каб да таго, пакуль памром,
У пакаянні не спазніцца?

Анеля Ананька, *в. Псуя*

Путь к прощению

Автор: о. Уильям А. Мененджер

В этой книге читатель найдет ответы на такие вопросы, как "Почему прощение так значительно и важно в нашей жизни?", "Почему оно даётся каждому с таким трудом?", "Почему для некоторых людей прощение невозможно?", "Почему некоторые люди всю жизнь не могут простить?"

40 000

Паважаны наш біскуп Алег Буткевіч!

Мы, парафіяне касцёла Перамянення Панскага ў г. Чашнікі, дасылаем Вам самыя светлыя і сардэчныя віншаванні з нагоды Вашага Дня нараджэння! Са шчырай удзячнасцю Богу ўспамінаем, як больш за год таму Вы, доўга праслужыўшы ў розных парафіях, атрымалі біскупскую сакру і ўсклалі на сябе такую вялікую і складаную адказнасць за развіццё і ўмацаванне Касцёла на Віцебшчыне, за захаванне веры і каталіцкіх традыцый, за паднянце духоўнасці ўсіх вернікаў на гэтай зямлі. Добра разумеючы адказнасць за душы тых, каго Бог даручыў Вашай апецы, Вы робіце шмат для нас, асаблівую ўвагу ўдзяляеце выхаванню дзяцей і моладзі, адкрываеце ім шляху да святыняў, да Бога і Божага Слова.

Мы заўсёды з Вамі, падтрымліваем Вас, зычым Божай ласкі і плёну на новыя доўгія гады! Дасылаем сардэчныя пажаданні моцнага здароўя, сілы, бадзёрасці і аптымізму, радасных і сонечных дзён, людской добразычлівасці! Няхай Усемагутны Бог заўсёды дапамагае Вам у здзяйсненні планаў і творчых задум!

Нізка кланяемся і дзякуем Вашым бацькам за такога таленавітага, шчырага і цудоўнага сына! Гонар і хвала бацькам, якія выхавалі і аддалі на высакароднае служэнне Богу і на карысць людзям сваіх траіх дзяцей: сына і дзвюх дачок. Атуляем усіх Вас нашай любоўю і штодзённай малітвай.

З павагай і ўдзячнасцю, вернікі парафіі г. Чашнікі

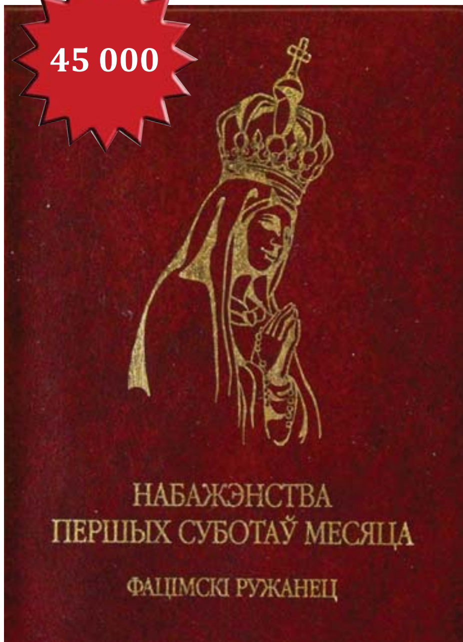
Набажэнствы першых суботаў месяца. Фацімскі ружанец

Мінск, выдавецтва «Про Хрысто», 2002

На беларускай і польскай мовах.

Кніга знаёміць вернікаў з асноўнымі ўмовамі правядзення набажэнстваў, прысвечаных прапрашэнню Беззаганнага Сэрца Марыі, а менавіта Ружанцовага набажэнства. У кнізе даецца таксама навэнна да Маці Божай Фацімскай і асноўныя малітвы.

45 000

Абраз Найсвяцейшага Сэрца Езуса і Марыі

Абраз без рамкі. Памеры – 20 х 18 см

39 000

Фігура Маці Божай

(свеціцца ўначы, 12 см) .

40 000

Брак да будет почитаем всеми

Гродно, 2011.

65 с., переплет мягкий.

Небольшая по формату книга рассказывает о супружестве в рамках христианской этики.

20 000

Каталіцкі ВЕСНІК
Газета Віцебскай дыяцэзіі

Заснавальнік:
мясцовае рэлігійнае аб'яднанне «Віцебская дыяцэзія Рымска-каталіцкага Касцёла ў Рэспубліцы Беларусь»

Выдавец:
рэлігійная місія «Дабрачыннае каталіцкае таварыства «Карытас» Віцебскай дыяцэзіі Рымска-каталіцкага Касцёла ў Рэспубліцы Беларусь

Галоўны рэдактар: кс. Віктар Місевіч
Тэхнічны рэдактар: Дзмітрый Лупач
Рэдактар сайта: Марына Сінкевіч
Карэктары: Юрась Бабіч, Алена Пажога

Газета набрана і звярстана на настольна-выдавецкім комплексе рэдакцыі газеты «Каталіцкі Веснік», перададзеная па каналах сувязі і надрукавана ў УПП «Віцебская абласная друкарня», г. Віцебск, вул. Шчарбакова-Набярэжная, 4
Заказ 1822

Выходзіць адзін раз на месяц на беларускай і рускай мовах
Тыраж 3200 экз.
Аб'ём 2 друкаваныя аркушы, фармат А3
Афсетны друк
Падпісана ў друк 18.03.2015 г. у 09.10

Юрыдычны адрас: 210041, г. Віцебск, вул. Чкалава, д.52, корпус 1
Тэл./факс: 8(0212)25-29-31
Адрас для карэспандэнцыі: 211800, вул. Савецкая, д.1, г. Глыбокае, Віцебская вобл.
Тэл.: 8(029)736-53-07
e-mail: katalickivesnik@gmail.com
http://catholicnews.by

ISSN 2224-9621
9772224962006

Наш падпісны індэкс 63783

Пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі сродка масавай інфармацыі №1437 ад 5 красавіка 2011 года выдадзенае Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь